

Raad van de
Europese Unie

Brussel, 26 februari 2016
(OR. en)

15506/15

INST 449
POLGEN 184
JUR 811
IA 25
CODEC 1764

WETGEVINGSBESLUITEN EN ANDERE INSTRUMENTEN

Betreft: INTERINSTITUTIONEEL AKKOORD over beter wetgeven

INTERINSTITUTIONEEL AKKOORD

van

over beter wetgeven

HET EUROPEES PARLEMENT, DE RAAD VAN DE EUROPESE UNIE EN DE EUROPESE
COMMISSIE,

Gezien het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, en met name artikel 295,

Overwegende hetgeen volgt:

- (1) Het Europees Parlement, de Raad en de Commissie (hierna "de drie Instellingen") zetten zich in voor loyale en transparante samenwerking in alle stadia van de wetgevingscyclus. In dit verband herinneren zij aan de gelijkheid van beide medewetgevers, zoals neergelegd in de Verdragen.
- (2) De drie Instellingen erkennen hun gezamenlijke verantwoordelijkheid om tot Uniewetgeving van hoge kwaliteit te komen en ervoor te zorgen dat die wetgeving zich richt op gebieden waar zij de grootste meerwaarde voor de Europese burgers oplevert, zo efficiënt en effectief mogelijk is voor het verwezenlijken van de gemeenschappelijke beleidsdoelstellingen van de Unie, zo eenvoudig en duidelijk mogelijk is, overregulering en administratieve lasten voor burgers, overheidsdiensten en bedrijven vermijdt, vooral voor kleine en middelgrote ondernemingen (kmo's), en wordt opgesteld met het oog op het vlot doen verlopen van de omzetting en praktische toepassing ervan en op het versterken van het concurrentievermogen en de duurzaamheid van de economie van de Unie.
- (3) De drie Instellingen brengen in herinnering dat dat Unie slechts wetgevend mag optreden wanneer en voor zover zulks nodig is, overeenkomstig artikel 5 van het Verdrag betreffende de Europese Unie inzake het subsidiariteits- en evenredigheidsbeginsel.

- (4) De drie Instellingen herinneren aan de rol en de verantwoordelijkheid van de nationale parlementen, zoals vastgelegd in de Verdragen, in Protocol nr. 1 betreffende de rol van de nationale parlementen in de Europese Unie, dat is gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie, het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie en het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap voor Atoomenergie en in Protocol nr. 2 betreffende de toepassing van de beginselen van subsidiariteit en evenredigheid, dat is gehecht aan het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.
- (5) De drie Instellingen zijn het erover eens dat bij de vaststelling van de wetgevingsagenda ten volle rekening dient te worden gehouden met de analyse van de potentiële "Europese meerwaarde" van elk voorgesteld optreden van de Unie en een beoordeling van de "kosten van geen Europa" indien niet op Unieniveau zou worden opgetreden.
- (6) De drie Instellingen zijn van oordeel dat raadpleging van het publiek en van de belanghebbenden, ex-postevaluatie van bestaande wetgeving en effectbeoordelingen van nieuwe initiatieven zullen bijdragen tot de verwezenlijking van de doelstelling van beter wetgeven.
- (7) Ter facilitering van de onderhandelingen in het kader van de gewone wetgevingsprocedure en ter verbetering van de toepassing van de artikelen 290 en 291 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie stelt dit Akkoord de beginselen vast volgens welke de Commissie voorafgaand aan de vaststelling van gedelegeerde handelingen alle nodige deskundigheid bijeenbrengt.

- (8) De drie Instellingen bevestigen dat de doelstellingen om de Uniewetgeving te vereenvoudigen en de regeldruk te verminderen, moeten worden nagestreefd zonder afbreuk te doen aan de verwezenlijking van de beleidsdoelstellingen van de Unie, zoals bepaald in de Verdragen, of aan de bescherming van de integriteit van de eengemaakte markt.
- (9) Dit akkoord vormt een aanvulling op de volgende Akkoorden en verklaringen inzake beter wetgeven, waarvoor de drie Instellingen zich ten volle blijven inzetten:
- Interinstitutioneel Akkoord van 20 december 1994 voor een versnelde werkmethode voor de officiële codificatie van wetteksten¹;
  - Interinstitutioneel Akkoord van 22 december 1998 betreffende de gemeenschappelijke richtsnoeren voor de redactionele kwaliteit van de communautaire wetgeving²;
  - Interinstitutioneel Akkoord van 28 november 2001 over een systematischer gebruik van de herschikking van besluiten³;
  - Gemeenschappelijke verklaring van 13 juni 2007 over de wijze van uitvoering van de medebeslissingsprocedure⁴;
  - Gezamenlijke politieke verklaring van 27 oktober 2011 van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over toelichtende stukken⁵.

OVERWEGENDE HETGEEN VOLGT:

---

¹ PB C 102 van 4.4.1996, blz. 2.

² PB C 73 van 17.3.1999, blz. 1.

³ PB C 77 van 28.3.2002, blz. 1.

⁴ PB C 145 van 30.6.2007, blz. 5.

⁵ PB C 369 van 17.12.2011, blz. 15.

I. GEMEENSCHAPPELIJKE VERBINTENISSEN EN DOELSTELLINGEN

1. De drie Instellingen komen overeen beter wetgeven na te streven door middel van een reeks in dit Akkoord omschreven initiatieven en procedures.
2. Bij de uitoefening van hun bevoegdheden en met inachtneming van de procedures die zijn vastgesteld in de Verdragen, komen de drie Instellingen, wijzend op het belang dat zij aan de communautaire methode hechten, overeen dat zij algemene beginselen van het Unierecht zoals democratische legitimiteit, subsidiariteit en evenredigheid, en rechtszekerheid in acht zullen nemen. Voorts komen zij overeen eenvoud, duidelijkheid en coherentie bij de opstelling van Uniewetgeving, alsmede maximale transparantie van het wetgevingsproces te bevorderen.
3. De drie Instellingen komen overeen dat de Uniewetgeving: begrijpelijk en duidelijk moet zijn; burgers, overheidsdiensten en bedrijven in staat moet stellen gemakkelijk hun rechten en verplichtingen te begrijpen; passende voorschriften over rapportage, toezicht en evaluatie moet bevatten; overregulering en administratieve lasten moet vermijden, en praktisch uitvoerbaar moet zijn.

II. PROGRAMMERING

4. De drie Instellingen komen overeen de jaarlijkse en meerjarige programmering van de Unie te versterken overeenkomstig artikel 17, lid 1, van het Verdrag betreffende de Europese Unie, op grond waarvan de Commissie is belast met het nemen van initiatieven tot de jaarlijkse en meerjarige programmering.

Meerjarige programmering

5. Zodra er een nieuwe Commissie is benoemd, wisselen de drie Instellingen, om planning op langere termijn te vergemakkelijken, van gedachten over de voornaamste beleidsdoelstellingen en -prioriteiten van de drie Instellingen voor de nieuwe mandaatperiode en, indien mogelijk, over een indicatief tijdschema.

De drie Instellingen formuleren op initiatief van de Commissie indien nodig, gezamenlijke conclusies, die moeten worden ondertekend door de voorzitters van de drie Instellingen.

De drie Instellingen verrichten op initiatief van de Commissie een evaluatie halverwege van die gezamenlijke conclusies en sturen deze zo nodig bij.

Jaarlijkse programmering - Werkprogramma van de Commissie en interinstitutionele programmering

6. De Commissie treedt zowel voor als na de vaststelling van haar jaarlijks werkprogramma ("werkprogramma van de Commissie") in dialoog met het Europees Parlement en met de Raad. Deze dialoog omvat het volgende:
  - a) over initiatieven voor het komende jaar vindt vroegtijdige bilaterale gedachtewisseling plaats, voordat de voorzitter en de eerste vicevoorzitter van de Commissie een schriftelijke bijdrage indienen met een voldoende nauwkeurige uiteenzetting van onderwerpen van groot politiek belang voor het komende jaar en met aanwijzingen over voorgenomen intrekkingen van Commissievoorstellen (hierna "intentiebrief");

- b) na het debat over de staat van de Unie en voor de goedkeuring van het werkprogramma van de Commissie, wisselen het Europees Parlement en de Raad met de Commissie van gedachten op basis van de intentiebrief;
- c) de drie Instellingen wisselen van gedachten over het vastgestelde werkprogramma van de Commissie, overeenkomstig punt 7.

De Commissie houdt naar behoren rekening met de door het Europees Parlement en de Raad in elk stadium van de dialoog geformuleerde standpunten, met inbegrip van hun verzoeken om initiatieven.

7. Na de vaststelling van het jaarlijks werkprogramma van de Commissie wisselen de drie Instellingen op basis van dat werkprogramma van gedachten over initiatieven voor het komende jaar en bereiken zij overeenstemming over een, door de voorzitters van de drie Instellingen te ondertekenen, gezamenlijke verklaring over jaarlijkse interinstitutionele programmering ("gezamenlijke verklaring"). In deze gezamenlijke verklaring worden ruime doelstellingen en prioriteiten voor het komende jaar vermeld en worden onderwerpen van groot politiek belang bepaald die, onverminderd de bij de Verdragen aan de medewetgevers toegekende bevoegdheden, prioritair dienen te worden behandeld in het wetgevingsproces.

De drie Instellingen monitoren het hele jaar door regelmatig de uitvoering van de gezamenlijke verklaring. Daartoe nemen de drie Instellingen in het voorjaar van het betrokken jaar deel aan debatten over de uitvoering van de gezamenlijke verklaring in het Europees Parlement en/of de Raad.

8. Het werkprogramma van de Commissie bevat belangrijke wetgevings- en niet-wetgevingsvoorstellen voor het komende jaar, waaronder intrekkingen, herschikkingen, vereenvoudigingen en intrekkingen van voorstellen. Voor elk genoemd punt wordt in het werkprogramma van de Commissie aangegeven, voor zover beschikbaar: de voorgenomen rechtsgrondslag; het type rechtshandeling; een indicatief tijdschema voor de goedkeuring door de Commissie, en andere relevante informatie in verband met de procedure, zoals informatie over werkzaamheden in het kader van effectbeoordeling en evaluatie.
9. In overeenstemming met de beginselen van loyale samenwerking en institutioneel evenwicht verstrekt de Commissie, wanneer zij het voornemen heeft een wetgevingsvoorstel in te trekken, ongeacht of op die intrekking een herzien voorstel volgt, de redenen voor die intrekking en, indien van toepassing, een aanwijzing voor de voorgenomen volgende stappen alsook een precies tijdschema, en voert zij op basis daarvan passend interinstitutioneel overleg. De Commissie houdt naar behoren rekening met de standpunten van de medewetgevers en reageert daarop.
10. De Commissie neemt door het Europees Parlement of de Raad overeenkomstig respectievelijk artikel 225 of 214 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie gedane verzoeken om een voorstel voor een Uniehandeling snel en op gedetailleerde wijze in behandeling.

De Commissie reageert binnen drie maanden op die verzoeken en vermeldt daarbij, door middel van een specifieke mededeling, welk gevolg zij voornemens is aan die verzoeken te geven. Indien de Commissie als reactie op een dergelijk verzoek besluit geen voorstel in te dienen, stelt zij de betrokken instelling in kennis van de gedetailleerde redenen en verstrekt zij, wanneer passend, een analyse van mogelijke alternatieven en reageert zij op eventuele knelpunten die door de medewetgevers zijn opgeworpen met betrekking tot analyses over 'de Europese meerwaarde' en 'de kosten van geen Europa'.

Indien zij daarom wordt verzocht, presenteert de Commissie haar antwoord in het Europees Parlement of in de Raad.

11. De Commissie verstrekt gedurende het hele jaar geregeld bijgewerkte informatie over haar planning en verstrekt redenen voor eventuele vertraging bij de indiening van de in haar werkprogramma opgenomen voorstellen. De Commissie brengt geregeld verslag uit aan het Europees Parlement en de Raad over de uitvoering van haar werkprogramma voor het betrokken jaar.

III. INSTRUMENTEN VOOR BETER WETGEVEN

Effectbeoordeling

12. De drie Instellingen zijn het eens over de positieve bijdrage van effectbeoordelingen aan de verbetering van de kwaliteit van de Uniewetgeving.

Effectbeoordelingen vormen een instrument dat de drie Instellingen helpt om tot goed onderbouwde besluiten te komen en komen niet in de plaats van politieke besluiten in het democratische besluitvormingsproces. Effectenbeoordelingen mogen niet leiden tot onnodige vertragingen in het wetgevingsproces, noch afdoen aan de mogelijkheden voor de medewetgevers om wijzigingen voor te stellen.

Effectbeoordelingen dienen betrekking te hebben op het bestaan, de omvang en de gevolgen van een probleem, en op de vraag of het optreden van de Unie al dan niet nodig is. Zij dienen alternatieve oplossingen en, waar mogelijk, potentiële kosten en voordelen op de korte en de lange termijn in kaart te brengen op basis van een geïntegreerde en evenwichtige beoordeling van de economische, ecologische en sociale gevolgen, waarbij wordt gebruikgemaakt van zowel kwalitatieve als kwantitatieve analyses. Daarbij dienen het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel, evenals de grondrechten, ten volle te worden geëerbiedigd. In effectbeoordelingen dient daarnaast, waar mogelijk, te worden ingegaan op 'de kosten van geen Europa' en op de gevolgen van de diverse opties voor het concurrentievermogen en de administratieve lasten, met bijzondere aandacht voor de kleine en middelgrote ondernemingen (kmo's) ("denk eerst klein"), digitale aspecten en territoriale gevolgen. Effectbeoordelingen dienen gebaseerd te zijn op accurate, objectieve en volledige informatie en dienen qua reikwijdte en aandachtsgebied evenredig te zijn.

13. De Commissie verricht effectbeoordelingen voor haar wetgevings- en niet-wetgevings-initiatieven, gedelegeerde handelingen en uitvoeringsmaatregelen die naar verwachting significante economische, ecologische of sociale gevolgen hebben. De initiatieven die zijn opgenomen in het werkprogramma van de Commissie of in de gezamenlijke verklaring gaan in de regel vergezeld van een effectbeoordeling.

In haar eigen effectbeoordelingsproces voert de Commissie op zo breed mogelijke schaal overleg. De raad voor regelgevingstoetsing van de Commissie voert een objectieve kwaliteitscontrole van de effectbeoordelingen uit. De definitieve resultaten van de effectbeoordelingen worden voorgelegd aan het Europees Parlement, de Raad en de nationale parlementen, en worden bekendgemaakt samen met het advies/de adviezen van de raad voor regelgevingstoetsing wanneer het voorstel van de Commissie wordt aangenomen.

14. Het Europees Parlement en de Raad houden bij de behandeling van wetgevingsvoorstellen van de Commissie ten volle rekening met de effectbeoordelingen van de Commissie. Daartoe worden effectbeoordelingen zodanig gepresenteerd dat het Europees Parlement en de Raad de door de Commissie gemaakte keuzes gemakkelijk in behandeling kunnen nemen.
15. Het Europees Parlement en de Raad verrichten, wanneer zij dit passend en noodzakelijk voor het wetgevingsproces achten, effectbeoordelingen met betrekking tot hun inhoudelijke wijzigingen van het Commissievoorstel. Het Europees Parlement en de Raad nemen in de regel de effectbeoordeling van de Commissie als uitgangspunt voor hun verdere werkzaamheden. Elke instelling dient zelf te definiëren wat zij onder een "inhoudelijke" wijziging verstaat.
16. De Commissie kan, op eigen initiatief of op verzoek van het Europees Parlement of de Raad, haar eigen effectbeoordeling aanvullen of verdere analyses verrichten die zij noodzakelijk acht. Daarbij houdt de Commissie rekening met alle beschikbare informatie, het actuele stadium in het wetgevingsproces en de noodzaak om onnodige vertragingen in dat proces te vermijden. De medewetgevers houden ten volle rekening met alle extra gegevens die de Commissie in dat verband heeft verstrekt.
17. Elk van de drie Instellingen is verantwoordelijk voor het vaststellen van de wijze waarop de effectbeoordelingen worden georganiseerd, met inbegrip van de interne organisatorische middelen en kwaliteitscontroles. Zij werken op regelmatige basis samen door middel van informatie-uitwisseling over beste praktijken en methodologieën in voor effectbeoordelingen, zodat elke Instelling haar eigen methodologie en procedures alsook de samenhang van de algehele effectbeoordeling kan verbeteren.

18. De initiële effectbeoordeling door de Commissie en eventuele verdere effectbeoordelingen door de Instellingen tijdens het wetgevingsproces worden tegen het einde van het wetgevingsproces openbaargemaakt en kunnen tezamen worden gebruikt als uitgangspunt voor evaluatie.

Raadpleging en feedback van het publiek en van belanghebbenden

19. Raadpleging van het publiek en van belanghebbenden vormt een wezenlijk onderdeel van een goed onderbouwde besluitvorming en is van belang voor het verbeteren van de kwaliteit van het wetgevingsproces. Onverminderd de specifieke regelingen die uit hoofde van artikel 155, lid 2, van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie gelden voor de voorstellen van de Commissie, voert de Commissie, voordat zij haar voorstel vaststelt, in openheid en transparantie raadplegingen van het publiek, waarbij zij qua wijze van uitvoering en termijnen van die raadplegingen van het publiek voor een zo breed mogelijke deelneming zorgt. De Commissie moedigt in het bijzonder de rechtstreekse participatie van kmo's en van andere eindgebruikers in de raadplegingen aan, onder meer door middel van raadplegingen van het publiek via internet. De resultaten van die raadplegingen van het publiek en van belanghebbenden worden onverwijld aan de beide medewetgevers meegedeeld en openbaargemaakt.

Ex-postevaluatie van bestaande wetgeving

20. De drie Instellingen bevestigen het belang van een zo groot mogelijke consistentie en samenhang in de organisatie van hun werkzaamheden om de doeltreffendheid van Uniewetgeving te evalueren, met inbegrip van de daarmee samenhangende raadplegingen van het publiek en van belanghebbenden.

21. De Commissie stelt het Europees Parlement en de Raad in kennis van haar meerjarige planning voor evaluaties van bestaande wetgeving en houdt bij die planning zoveel mogelijk rekening met hun verzoeken om diepgaande evaluatie van specifieke beleidsterreinen of rechtshandelingen.

Bij haar evaluatieplanning neemt de Commissie de in de Uniewetgeving gestelde termijnen voor verslagen en evaluaties in acht.

22. In de context van de wetgevingscyclus dienen evaluaties van bestaande wetgeving en bestaand beleid op grond van doelmatigheid, doeltreffendheid, relevantie, samenhang en meerwaarde, de basis te vormen voor effectbeoordelingen van opties voor verdere acties. Om die processen te ondersteunen, komen de drie instellingen overeen om zo nodig in de wetgeving voorschriften inzake rapportering, monitoring en evaluatie op te nemen, waarbij overregulering en administratieve lasten, in het bijzonder ten aanzien van de lidstaten, wordt vermeden. In voorkomend geval kunnen in die voorschriften ook meetbare indicatoren worden opgenomen op basis waarvan gegevens over de effecten van wetgeving op het terrein worden verzameld.

23. De drie Instellingen komen overeen systematisch het gebruik van evaluatieclausules in de wetgeving te overwegen en rekening te houden met de tijd die is vereist voor het uitvoeren en voor het verzamelen van gegevens over de resultaten en de effecten.

De drie Instellingen overwegen of zij de toepassing van bepaalde wetgeving beperken tot een vaste tijdsperiode ("vervalbepaling").

24. De drie Instellingen informeren elkaar tijdig voordat zij hun richtsnoeren inzake instrumenten voor beter wetgeven aannemen of herzien (raadpleging van het publiek en van belanghebbenden, effectbeoordelingen en ex-postevaluaties).

IV. WETGEVINGSINSTRUMENTEN

25. De Commissie verstrekt het Europees Parlement en de Raad bij elk voorstel toelichting en verantwoording met betrekking tot de door haar gekozen rechtsgrondslag en type rechtshandeling in de toelichtingen bij het voorstel. De Commissie dient naar behoren rekening te houden met het verschil in aard en gevolgen tussen verordeningen en richtlijnen.

De Commissie zet in haar toelichtingen ook uiteen hoe de voorgestelde maatregelen gerechtvaardigd zijn in het licht van het subsidiariteits- en het evenredigheidsbeginsel en waarom zij verenigbaar zijn met de grondrechten. Voorts gaat de Commissie nader in op de reikwijdte en de resultaten van raadplegingen van het publiek en van belanghebbenden, effectbeoordelingen en ex-postevaluaties van bestaande wetgeving die zij heeft verricht.

Indien een wijziging van de rechtsgrondslag wordt overwogen waardoor een overstap van de gewone wetgevingsprocedure naar een bijzondere wetgevingsprocedure of een niet-wetgevingsprocedure wordt overwogen, wisselen de drie Instellingen daarover van gedachten.

De drie Instellingen zijn het erover eens dat de keuze van de rechtsgrondslag een rechtskeuze is die moet berusten op objectieve gronden die voor rechterlijke toetsing vatbaar zijn.

De Commissie blijft ten volle haar institutionele rol vervullen om ervoor te zorgen dat de Verdragen en de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie in acht worden genomen.

V. GEDELEGEERDE HANDELINGEN EN UITVOERINGSHANDELINGEN

26. De drie Instellingen benadrukken de belangrijke rol die gedelegeerde handelingen en uitvoeringshandelingen in het Unierecht vervullen. Indien zij op doelmatige en transparante wijze en in gerechtvaardigde gevallen worden gebruikt, vormen zij een wezenlijk instrument voor beter wetgeven, doordat zij bijdragen aan eenvoudige, bijgewerkte wetgeving en aan een efficiënte en snelle uitvoering daarvan. De wetgever is bevoegd om te bepalen of en in hoeverre, binnen de perken van de Verdragen, van gedelegeerde of uitvoeringshandelingen wordt gebruikgemaakt.
27. De drie Instellingen erkennen de noodzaak om alle bestaande wetgeving af te stemmen op het bij het Verdrag van Lissabon ingevoerde rechtskader, en met name om hoge prioriteit te verlenen aan de snelle aanpassing van alle basishandelingen waarin nog wordt verwezen naar de regelgevingsprocedure met toetsing. De Commissie dient tegen eind 2016 voorstellen in met betrekking tot deze aanpassing.
28. De drie Instellingen hebben overeenstemming bereikt over een in de bijlage opgenomen een Gezamenlijk akkoord over gedelegeerde handelingen en over de daarmee verband houdende standaardbepalingen ("Gezamenlijk akkoord"). Overeenkomstig dit Gezamenlijk akkoord en met het oog op meer transparantie en overleg verbindt de Commissie zich ertoe om, voorafgaand aan de vaststelling van gedelegeerde handelingen, alle nodige deskundigheid op te doen, onder meer door raadpleging van deskundigen van de lidstaten en door raadplegingen van het publiek.

Telkens wanneer een ruimere expertise nodig is in een vroeg stadium van de voorbereiding van ontwerpuitvoeringshandelingen, doet de Commissie, indien nodig, een beroep op deskundigengroepen, raadpleegt zij specifieke belanghebbenden en houdt zij raadplegingen van het publiek.

Ter wille van gelijke toegang tot alle informatie ontvangen het Europees Parlement en de Raad alle documenten op hetzelfde ogenblik als de deskundigen van de lidstaten.

Deskundigen van het Europees Parlement en van de Raad hebben systematisch toegang tot de vergaderingen van de deskundigen groepen van de Commissie waarvoor deskundigen van de lidstaten worden uitgenodigd en die betrekking hebben op de voorbereiding van gedelegeerde handelingen.

De Commissie kan worden uitgenodigd voor vergaderingen in het Europees Parlement of de Raad om verder van gedachten te wisselen over de voorbereiding van gedelegeerde handelingen.

Zodra dit Akkoord in werking is getreden, vatten de drie Instellingen onverwijld onderhandelingen aan, teneinde het Gezamenlijk akkoord aan te vullen met niet-bindende criteria voor de toepassing van de artikelen 290 en 291 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie.

29. De drie Instellingen verbinden zich ertoe om uiterlijk eind 2017 in nauwe onderlinge samenwerking een gemeenschappelijk functioneel register van gedelegeerde handelingen in te stellen, dat op een goed gestructureerde en gebruiksvriendelijke manier informatie verstrekt teneinde de transparantie te bevorderen, de planning te vergemakkelijken en een gedelegeerde handeling traceerbaar te maken in alle onderscheiden stadia van het proces.

30. Wat de uitoefening van uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie betreft, komen de drie Instellingen overeen in de Uniewetgeving geen procedurele voorschriften op te nemen waardoor er iets zou veranderen in de controlemechanismen die zijn vastgesteld in Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad¹. De comités die hun taken volgens de bij die verordening ingestelde procedure verrichten, mag in die hoedanigheid niet worden verzocht andere functies uit te oefenen.
31. Mits de Commissie zorgt voor objectieve rechtvaardigingen op basis van een wezenlijk verband tussen twee of meer bevoegdheidsdelegaties in één wetgevingshandeling, en tenzij in de wetgevingshandeling anders is bepaald, mogen bevoegdheidsdelegaties worden gebundeld. Overleg bij de voorbereiding van gedelegeerde handelingen dient tevens om te bepalen tussen welke bevoegdheidsdelegaties er een wezenlijk verband wordt geacht te bestaan. In die gevallen wordt in eventuele bezwaren van het Europees Parlement of de Raad duidelijk aangegeven op welke specifieke bevoegdheidsdelegatie het bezwaar betrekking heeft.

---

¹ Verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55 van 28.2.2011, blz. 13).

VI. TRANSPARANTIE EN COÖRDINATIE VAN HET WETGEVINGSPROCES

32. De drie Instellingen onderkennen dat het verloop van de gewone wetgevingsprocedure teruggaat op regelmatige contacten in alle stadia van de procedure. Zij blijven zich inzetten voor het verder verbeteren van de werkzaamheden die in de gewone wetgevingsprocedure worden verricht, in overeenstemming met de beginselen van loyale samenwerking, transparantie, verantwoording en efficiëntie.

De drie Instellingen zijn het er met name over eens dat het Europees Parlement en de Raad, als de medewetgevers, hun bevoegdheden op voet van gelijkheid moeten uitoefenen. Bij het vervullen van haar faciliterende rol behandelt de Commissie de twee takken van de wetgevende autoriteit gelijkwaardig, met volledige inachtneming van de rollen die in de Verdragen aan de drie Instellingen zijn toebedeeld.

33. De drie Instellingen houden elkaar via passende procedures, onder meer via een onderlinge dialoog, in de diverse stadia van het wetgevingsproces geregeld op de hoogte van hun werkzaamheden, van lopende onderhandelingen die zij onderling voeren, en van eventuele feedback die zij van belanghebbenden ontvangen.

34. Het Europees Parlement en de Raad zijn het er in hun hoedanigheid van medewetgevers over eens dat het van belang is nog voordat de interinstitutionele onderhandelingen aanvangen, nauwe contacten te onderhouden, om hun respectieve standpunten wederzijds beter te begrijpen. Daartoe bevorderen zij in de de wetgevingsprocedure wederzijdse gedachtewisseling en informatie-uitwisseling, onder meer door de vertegenwoordigers van de andere Instellingen op regelmatige basis uit te nodigen voor informele gedachtewisselingen.

35. Ter wille van de efficiëntie zorgen het Europees Parlement en de Raad voor een betere afstemming van hun behandeling van wetgevingsvoorstellen. Het Europees Parlement en de Raad vergelijken indicatieve tijdschema's voor de diverse stadia die moeten leiden tot de uiteindelijke aanneming van elk wetgevingsvoorstel.
36. Waar dat nodig is, kunnen de drie Instellingen overeenkomen de inspanningen voor het versnellen van het wetgevingsproces te coördineren, waarbij zij ervoor zorgen dat de bevoegdheden van de medewetgevers worden nageleefd en de kwaliteit van de wetgeving wordt gevrijwaard.
37. De drie Instellingen zijn het erover eens dat informatieverstrekking aan de nationale parlementen deze in staat moet stellen hun bevoegdheden uit hoofde van de Verdragen ten volle uit te oefenen.
38. De drie Instellingen zorgen voor de transparantie van de wetgevingsprocedures, op basis van de relevante wetgeving en rechtspraak, met inbegrip van een passende afhandeling van trilaterale onderhandelingen.

De drie Instellingen verbeteren de communicatie met het publiek tijdens de gehele wetgevingscyclus en kondigen voor de gewone wetgevingsprocedure met name gezamenlijk aan dat het wetgevingsproces met succes is afgerond zodra zij overeenstemming hebben bereikt, met name door middel van gezamenlijke persconferenties of een ander, daartoe passend geacht middel.

39. Ter bevordering van de traceerbaarheid van de diverse stappen in het wetgevingsproces verbinden de drie Instellingen zich ertoe uiterlijk 31 december 2016 aan te geven hoe daartoe verder platforms en instrumenten kunnen worden ontwikkeld, teneinde een specifieke gezamenlijke database over de stand van zaken van wetgevingsdossiers aan te maken.

40. De drie Instellingen onderkennen dat het belangrijk is ervoor te zorgen dat elke Instelling, met betrekking tot de onderhandeling over en de sluiting van internationale overeenkomsten, haar rechten kan uitoefenen en haar verplichtingen kan nakomen, zoals die zijn vastgelegd in de Verdragen en zijn uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

De drie Instellingen verbinden zich ertoe binnen zes maanden na de inwerkingtreding van dit Akkoord bijeen te komen om te onderhandelen over verbeterde praktische regelingen voor samenwerking en informatiedeling in het kader van de Verdragen, als uitgelegd door het Hof van Justitie van de Europese Unie.

VII. UITVOERING EN TOEPASSING VAN UNIEWETGEVING

41. De drie Instellingen zijn het erover eens dat een meer gestructureerde onderlinge samenwerking bij het beoordelen van de toepassing en de doeltreffendheid van het Unierecht van belang is met het oog op het verbeteren ervan door middel van toekomstige wetgeving.

42. De drie Instellingen onderstrepen dat het noodzakelijk is dat de Uniewetgeving snel en correct wordt toegepast in de lidstaten. De termijn voor omzetting van richtlijnen zal zo kort mogelijk zijn en zal in het algemeen niet langer zijn dan twee jaar.

43. De drie Instellingen verzoeken de lidstaten, wanneer deze maatregelen vaststellen om Uniewetgeving om te zetten of uit te voeren, of om te zorgen voor de uitvoering van de Uniebegroting, het publiek duidelijk te informeren over die maatregelen. Wanneer de lidstaten bij de omzetting van richtlijnen in nationaal recht elementen toevoegen die op geen enkele wijze verband houden met die Uniewetgeving, dienen die toevoegingen in de omzettingshandeling of in verwante documenten herkenbaar te worden gemaakt.

44. De drie Instellingen verzoeken de lidstaten om met de Commissie samen te werken voor verkrijging van informatie en gegevens die nodig zijn voor toezicht op en evaluatie van de uitvoering van Uniewetgeving. De drie Instellingen herinneren aan en onderstrepen het belang van de Gezamenlijke politieke verklaring van 28 september 2011 van de lidstaten en de Commissie over toelichtende stukken¹ en de Gezamenlijke politieke verklaring van 27 oktober 2011 van het Europees Parlement, de Raad en de Commissie over toelichtende stukken, die bij de kennisgeving van omzettingsmaatregelen zijn gevoegd.
45. De Commissie blijft jaarlijks bij het Europees Parlement en de Raad een verslag indienen over de toepassing van de Uniewetgeving. In dit verslag van de Commissie wordt, waar passend, gewag gemaakt van de informatie als bedoeld in punt 43. De Commissie kan verdere informatie over de stand van de uitvoering van een bepaalde rechtshandeling verstrekken.

VIII. VEREENVOUDIGING

46. De drie Instellingen bevestigen zich in te zetten voor een frequenter gebruik van de wetgevingstechniek van herschikking voor het wijzigen van bestaande wetgeving, met volledige inachtneming van het interinstitutionele akkoord van 28 november 2001 over een systematischer gebruik van de herschikking van rechtshandelingen. Indien herschikking niet passend is, dient de Commissie een voorstel in overeenkomstig interinstitutionele akkoord van 20 december 1994 voor een versnelde werkmethode voor de officiële codificatie van wetteksten, zo spoedig mogelijk na de vaststelling van een wijzigingshandeling. Indien de Commissie geen dergelijk voorstel indient, geeft zij de redenen daartoe aan.

---

¹ PB C 369 van 17.12.2011, blz. 14.

47. De drie Instellingen verbinden zich ertoe de efficiëntste regelgevingsinstrumenten te bevorderen, zoals harmonisering en wederzijdse erkenning, teneinde overregulering en administratieve lasten te vermijden, en de doelstellingen van de Verdragen te verwezenlijken.
48. De drie Instellingen komen overeen samen te werken voor het bijwerken en vereenvoudigen van wetgeving en voor het vermijden van overregulering en administratieve lasten voor burgers, besturen en bedrijven, met inbegrip van kmo's, en er tegelijkertijd voor te zorgen dat de doelstellingen van de wetgeving worden bereikt. In dit verband komen de drie Instellingen overeen over deze aangelegenheid van gedachten te wisselen voordat het werkprogramma van de Commissie wordt afgerond.

Als bijdrage aan haar programma voor gezonde en resultaatgerichte regelgeving (REFIT), verbindt de Commissie zich ertoe jaarlijks een overzicht te presenteren, waaronder een jaarlijks lastenoverzicht van de resultaten die de Unie heeft geboekt met het vereenvoudigen van de wetgeving, het vermijden van overregulering en het verminderen van administratieve lasten.

Op basis van de werkzaamheden van de Instellingen op het gebied van effectbeoordeling en evaluatie, en van de inbreng van de lidstaten en belanghebbenden, en rekening houdend met de kosten en de voordelen van regulering door de Unie, kwantificeert de Commissie, telkens dat mogelijk is, de vermindering van de regelgevingslast of het besparingspotentieel van afzonderlijke voorstellen of rechtshandelingen.

De Commissie beoordeelt eveneens hoe haalbaar het is in REFIT doelstellingen voor het terugdringen van lasten in specifieke sectoren vast te stellen.

IX. UITVOERING VAN EN TOEZICHT OP DIT AKKOORD

49. De drie Instellingen treffen de nodige maatregelen om ervoor te zorgen dat zij over de vereiste middelen en instrumenten beschikken voor de adequate uitvoering van dit akkoord.
50. De drie Instellingen zien gezamenlijk en op regelmatige basis toe op de uitvoering van dit akkoord, zowel op politiek niveau door middel van jaarlijkse besprekingen als op technisch niveau in de interinstitutionele coördinatiegroep.

X. SLOTBEPALINGEN

51. Dit interinstitutioneel akkoord vervangt het interinstitutioneel akkoord "beter wetgeven" van 16 december 2003¹ en de interinstitutionele gemeenschappelijke aanpak van effectbeoordelingen van november 2005².

De bijlagen bij dit interinstitutioneel akkoord vervangen het Gezamenlijk akkoord inzake gedelegeerde handelingen van 2011.

52. Dit akkoord treedt in werking op de datum van zijn ondertekening.

Gedaan te ...,

Voor het Europees Parlement

Voor de Raad

Voor de Commissie

De voorzitter

De voorzitter

De voorzitter

---

¹ PB C 321 van 31.12.2003, blz. 1.

² http://ec.europa.eu/smart-regulation/impact/key_docs/docs/ii_common_approach_to_ia_en.pdf

BIJLAGE

Gezamenlijk akkoord tussen het Europees Parlement,
de Raad en de Commissie over gedelegeerde handelingen

I. Toepassingsgebied en algemene beginselen

1. Dit gezamenlijk akkoord bouwt voort op en vervangt de consensus over gedelegeerde handelingen van 2011 en stroomlijnt de werkwijze die het Europees Parlement en de Raad nadien hebben vastgelegd. Het bevat de praktische regelingen en overeengekomen verduidelijkingen en voorkeuren die van toepassing zijn op delegaties van wetgevende bevoegdheid krachtens artikel 290 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU). Op grond van dat artikel moeten de doelstellingen, de inhoud, het toepassingsgebied en de duur van een delegatie in elke wetgevingshandeling die in een dergelijke delegatie voorziet ('de basishandeling'), uitdrukkelijk worden afgebakend.
2. Bij de uitoefening van hun bevoegdheden werken het Europees Parlement, de Raad en de Commissie ("de drie Instellingen"), overeenkomstig de in het VWEU vastgestelde procedures, gedurende de gehele procedure samen met het oog op een soepele uitoefening van de bevoegdheid en een doeltreffende controle van die bevoegdheid door het Europees Parlement en de Raad. Hiertoe worden op administratief niveau de nodige contacten onderhouden.
3. De betrokken Instellingen gebruiken, afhankelijk van de procedure voor de vaststelling van de basishandeling, bij het voorstellen van delegaties van een bevoegdheid krachtens artikel 290 VWEU of bij het delegeren van een dergelijke bevoegdheid zo veel mogelijk de standaardbepalingen uit het bijgevoegde aanhangsel.

II. Overleg bij de voorbereiding en opstelling van gedelegeerde handelingen

4. De Commissie raadpleegt door elke lidstaat aangewezen deskundigen bij de voorbereiding van ontwerpen van gedelegeerde handelingen. De deskundigen van de lidstaten worden tijdig geraadpleegd over elk ontwerp van gedelegeerde handeling dat door de diensten van de Commissie is opgesteld.* De ontwerpen van gedelegeerde handelingen worden gedeeld met de deskundigen van de lidstaten. Die raadplegingen vinden plaats via bestaande deskundigengroepen, of via ad-hocvergaderingen met deskundigen uit de lidstaten, waarvoor de Commissie de uitnodigingen via de permanente vertegenwoordigingen van alle lidstaten verzendt. Het staat aan de lidstaten om te beslissen welke deskundigen zullen deelnemen. De deskundigen van de lidstaten krijgen met het oog op de voorbereiding tijdig de ontwerpen van gedelegeerde handelingen, de ontwerpagenda en alle andere relevante documenten.
5. Aan het eind van elke vergadering met de deskundigen van de lidstaten of ten gevolge van deze vergaderingen formuleren de diensten van de Commissie de conclusies die zij uit het overleg hebben getrokken, onder meer over de vraag hoe zij de standpunten van de deskundigen zullen meenemen en hoe zij verder te werk wensen te gaan. Deze conclusies worden opgenomen in de notulen van de vergadering.

---

* Onverminderd de in dit akkoord neergelegde regelingen voor raadpleging, wordt rekening gehouden met de nadere details van de procedure voor het voorbereiden van technische reguleringsnormen, zoals omschreven in de ESA-Verordeningen [Verordening (EU) nr. 1093/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Bankautoriteit), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/78/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 12), Verordening (EU) nr. 1094/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor verzekeringen en bedrijfspensioenen), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/79/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 48) en Verordening (EU) nr. 1095/2010 van het Europees Parlement en de Raad van 24 november 2010 tot oprichting van een Europese toezichthoudende autoriteit (Europese Autoriteit voor effecten en markten), tot wijziging van Besluit nr. 716/2009/EG en tot intrekking van Besluit 2009/77/EG van de Commissie (PB L 331 van 15.12.2010, blz. 84)].

6. De voorbereiding en de opstelling van gedelegeerde handelingen kan ook de raadpleging van belanghebbenden inhouden.
7. Indien de materiële inhoud van een ontwerp van gedelegeerde handeling op enigerlei wijze wordt gewijzigd, biedt de Commissie de deskundigen van de lidstaten de gelegenheid om, waar van toepassing schriftelijk, te reageren op de gewijzigde versie van het ontwerp van de gedelegeerde handeling.
8. In de toelichting bij de gedelegeerde handeling wordt een samenvatting van de raadplegingsprocedure opgenomen.
9. De Commissie stelt regelmatig een indicatieve lijst van geplande gedelegeerde handelingen beschikbaar.
10. Bij de voorbereiding en opstelling van gedelegeerde handelingen zorgt de Commissie ervoor dat alle documenten, waaronder de ontwerphandelingen, tijdig en gelijktijdig worden toegezonden aan het Europees Parlement en de Raad en aan de deskundigen van de lidstaten.
11. Indien zij dat noodzakelijk achten, kunnen zowel het Europees Parlement als de Raad deskundigen sturen naar de vergaderingen van de deskundigengroepen van de Commissie die zich bezighouden met de voorbereiding van de gedelegeerde handelingen waarvoor deskundigen van de lidstaten zijn uitgenodigd. Daartoe ontvangen het Europees Parlement en de Raad de planning voor de komende maanden en uitnodigingen voor alle deskundigen-vergaderingen.
12. De drie Instellingen delen elkaar mee welke functionele mailboxen moeten worden gebruikt voor toezending en ontvangst van alle op gedelegeerde handelingen betrekking hebbende documenten. Zodra het in punt 29 van deze overeenkomst bedoelde register is ingesteld, wordt dat daartoe gebruikt.

III. Regeling voor de toezending van documenten en de berekening van de termijnen

13. De Commissie zendt de gedelegeerde handelingen via een passend mechanisme officieel toe aan het Europees Parlement en de Raad. Gerubriceerde documenten worden behandeld conform de interne administratieve procedures ter zake van elke instelling, zodat alle nodige waarborgen worden geboden.
14. Teneinde ervoor te zorgen dat het Europees Parlement en de Raad de in artikel 290 VWEU bedoelde rechten binnen de voor elke basishandeling vastgelegde termijnen kunnen uitoefenen, zendt de Commissie in de volgende perioden geen gedelegeerde handelingen toe:
- van 22 december tot en met 6 januari;
  - van 15 juli tot en met 20 augustus.

Die perioden gelden alleen wanneer de termijn voor indiening van bezwaren op punt 18 is gebaseerd.

Die perioden gelden niet voor gedelegeerde handelingen die worden vastgesteld volgens de spoedprocedure zoals bedoeld in in deel VI van deze gezamenlijke verklaring. Indien tijdens één van de in de eerste alinea bedoelde perioden een gedelegeerde handeling wordt vastgesteld volgens de spoedprocedure, gaat de in de basishandeling vermelde termijn voor indiening van bezwaren pas in wanneer de betrokken periode is verstreken.

Uiterlijk in oktober van het jaar vóór de verkiezingen van het Europees Parlement treffen de drie Instellingen een regeling voor de kennisgeving van gedelegeerde handelingen tijdens het verkiezingsreces.

15. De termijn voor indiening van bezwaren vangt aan wanneer het Europees Parlement en de Raad alle officiële taalversies van de gedelegeerde handeling hebben ontvangen.

IV. Duur van de delegatie

16. In de basishandeling kan de Commissie de bevoegdheid worden verleend om voor een onbepaalde of bepaalde termijn gedelegeerde handelingen vast te stellen.
17. Indien is voorzien in een bepaalde termijn, moet in beginsel in de basishandeling worden bepaald dat de bevoegdheidsdelegatie stilzwijgend met termijnen van dezelfde duur wordt verlengd, tenzij het Europees Parlement of de Raad zich uiterlijk drie maanden vóór het einde van elke termijn tegen die verlenging verzet. Uiterlijk negen maanden vóór het einde van elke termijn stelt de Commissie een verslag over de gedelegeerde bevoegdheid op. Dit punt doet geen afbreuk aan het recht van het Europees Parlement of de Raad om de delegatie in te trekken.

V. Termijn voor het maken van bezwaar door het Europees Parlement en de Raad

18. Onverminderd de spoedprocedure mag de bezwaartermijn die in elke basishandeling per geval wordt vastgesteld, in beginsel niet minder dan twee maanden bedragen; op initiatief van elke instelling (het Europees Parlement of de Raad) kan deze termijn met twee maanden worden verlengd.
19. Indien het Europees Parlement en de Raad de Commissie hebben meegedeeld dat zij geen bezwaar zullen maken, kan de gedelegeerde handeling echter vóór het verstrijken van die termijn worden bekendgemaakt in het Publicatieblad van de Europese Unie en in werking treden.

VI. Spoedprocedure

20. De spoedprocedure moet worden voorbehouden voor uitzonderlijke gevallen, zoals veiligheid, volksgezondheid of externe betrekkingen, waaronder humanitaire crises. Het Europees Parlement en de Raad moeten in de basishandeling de keuze van een spoedprocedure verantwoorden. In de basishandeling wordt gepreciseerd in welke gevallen de spoedprocedure moet worden gebruikt.
21. De Commissie houdt het Europees Parlement en de Raad volledig op de hoogte van de mogelijkheid dat in het kader van de spoedprocedure een gedelegeerde handeling wordt vastgesteld. Zodra de Commissiediensten die mogelijkheid zien, lichten zij de secretariaten van het Europees Parlement en de Raad daartoe informeel in via de in punt 12 bedoelde functionele mailboxen.
22. Een gedelegeerde handeling die overeenkomstig de spoedprocedure wordt vastgesteld, treedt onverwijld in werking en is van toepassing zolang er binnen de in de basishandeling vermelde termijn geen bezwaar wordt gemaakt. Indien er bezwaar wordt gemaakt door het Europees Parlement en de Raad, trekt de Commissie de handeling onmiddellijk in na de kennisgeving door het Europees Parlement of de Raad van het besluit om bezwaar te maken.
23. Wanneer de Commissie het Europees Parlement en de Raad in het kader van een spoedprocedure in kennis stelt van een gedelegeerde handeling, vermeldt zij de redenen voor het volgen van die procedure.

VII. Bekendmaking in het Publicatieblad

24. Gedelegeerde handelingen worden pas bekendgemaakt in de L-serie van het *Publicatieblad van de Europese Unie* nadat de bezwaartermijn is verstreken, behalve wanneer sprake is van de in punt 19 vermelde omstandigheden. Volgens de spoedprocedure vastgestelde gedelegeerde handelingen worden onverwijld bekendgemaakt.
25. Onverminderd artikel 297 VWEU worden besluiten van het Europees Parlement of de Raad om een bevoegdheidsdelegatie in te trekken, bezwaar te maken tegen een volgens de spoedprocedure vastgestelde gedelegeerde handeling of zich te verzetten tegen de stilzwijgende verlenging van een bevoegdheidsdelegatie eveneens in de L-serie van het *Publicatieblad van de Europese Unie* bekendgemaakt. Een besluit tot intrekking van de delegatie wordt van kracht daags na de bekendmaking ervan in het *Publicatieblad van de Europese Unie*.
26. De Commissie maakt in het *Publicatieblad van de Europese Unie* ook de besluiten tot intrekking van gedelegeerde handelingen bekend die volgens de spoedprocedure zijn vastgesteld.

VIII. Uitwisseling van informatie, met name bij intrekking

27. Bij de uitoefening van hun rechten ter toepassing van de in de basishandeling vermelde voorwaarden, informeren het Europees Parlement en de Raad elkaar en de Commissie.
28. Wanneer het Europees Parlement of de Raad een procedure begint die tot intrekking van een bevoegdheidsdelegatie kan leiden, worden de twee andere Instellingen uiterlijk één maand voor de vaststelling van het intrekkingbesluit daarvan op de hoogte gebracht.

Aanhangsel

Standaardbepalingen

Overweging:

Teneinde ... [*doelstelling*], moet aan de Commissie de bevoegdheid worden overgedragen om overeenkomstig artikel 290 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie handelingen vast te stellen ten aanzien van ... [*inhoud en toepassingsgebied*]. Het is van bijzonder belang dat de Commissie bij haar voorbereidende werkzaamheden tot passende raadpleging overgaat, onder meer op deskundigenniveau, en dat die raadplegingen gebeuren in overeenstemming met de beginselen die zijn vastgelegd in het Interinstitutioneel akkoord over beter wetgeven van [*datum*]. Om met name te zorgen voor gelijke deelneming aan de voorbereiding van gedelegeerde handelingen ontvangen het Europees Parlement en de Raad alle documenten op hetzelfde moment als de deskundigen van de lidstaten, en hebben hun deskundigen systematisch toegang tot de vergaderingen van de deskundigengroepen van de Commissie die zich bezighouden met de voorbereiding van de gedelegeerde handelingen.

Artikel(en) waarbij bevoegdheden worden overgedragen

De Commissie [is bevoegd overeenkomstig artikel [A] gedelegeerde handelingen vast te stellen][stelt overeenkomstig artikel [A] gedelegeerde handelingen vast] met betrekking tot ... [*inhoud en strekking*].

Aanvullende alinea die moet worden toegevoegd wanneer de spoedprocedure van toepassing is:

Indien dit in geval van ... [*inhoud en strekking*] om dwingende redenen van urgentie vereist is, is de in artikel [B] neergelegde procedure van toepassing op overeenkomstig dit artikel vastgestelde gedelegeerde handelingen.

Artikel [A]

Uitoefening van de bevoegdheidsdelegatie

1. De bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend onder de in dit artikel neergelegde voorwaarden.

[duur]

Optie 1:

2. De in (de) artikel(en) ... bedoelde bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend voor onbepaalde tijd met ingang van ... [*datum van inwerkingtreding van de basiswetgevingshandeling of een andere door de medewetgevers vastgestelde datum*].

Optie 2:

2. De in (de) artikel(en) ... bedoelde bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend voor een termijn van ... jaar met ingang van ... [*datum van inwerkingtreding van de basiswetgevingshandeling of een andere door de medewetgevers vastgestelde datum*]. De Commissie stelt uiterlijk negen maanden voor het einde van de termijn van ... jaar een verslag op over de bevoegdheidsdelegatie. De bevoegdheidsdelegatie wordt stilzwijgend met termijnen van dezelfde duur verlengd, tenzij het Europees Parlement of de Raad zich uiterlijk drie maanden voor het einde van elke termijn tegen deze verlenging verzet.

Optie 3:

2. De in (de) artikel(en) ... bedoelde bevoegdheid om gedelegeerde handelingen vast te stellen, wordt aan de Commissie toegekend voor een termijn van ... jaar met ingang van ... [datum van inwerkingtreding van de basiswetgevingshandeling of een andere door de medewetgevers vastgestelde datum].
3. Het Europees Parlement of de Raad kan de in (de) artikel(en) ... bedoelde bevoegdheidsdelegatie te allen tijde intrekken. Het besluit tot intrekking beëindigt de delegatie van de in dat besluit genoemde bevoegdheid. Het wordt van kracht op de dag na die van de bekendmaking ervan in het Publicatieblad van de Europese Unie of op een daarin genoemde latere datum. Het laat de geldigheid van de reeds van kracht zijnde gedelegeerde handelingen onverlet.
4. Voor de vaststelling van een gedelegeerde handeling raadpleegt de Commissie de door elke lidstaat aangewezen deskundigen overeenkomstig de beginselen die zijn vastgesteld in het Interinstitutioneel akkoord over beter wetgeven van [datum].
5. Zodra de Commissie een gedelegeerde handeling heeft vastgesteld, doet zij daarvan gelijktijdig kennisgeving aan het Europees Parlement en de Raad.
6. Een overeenkomstig (de) artikel(en) ... vastgestelde gedelegeerde handeling treedt alleen in werking indien het Europees Parlement noch de Raad daartegen binnen een termijn van [twee maanden] na de kennisgeving van de handeling aan het Europees Parlement en de Raad bezwaar heeft gemaakt, of indien zowel het Europees Parlement als de Raad voor het verstrijken van die termijn de Commissie hebben medegedeeld dat zij daartegen geen bezwaar zullen maken. Die termijn wordt op initiatief van het Europees Parlement of de Raad met [twee maanden] verlengd.

Aanvullend artikel dat moet worden toegevoegd wanneer de spoedprocedure van toepassing is:

Artikel [B]
Spoedprocedure

1. Een overeenkomstig dit artikel vastgestelde gedelegeerde handeling treedt onverwijld in werking en is van toepassing zolang geen bezwaar wordt gemaakt overeenkomstig lid 2. In de kennisgeving van de gedelegeerde handeling aan het Europees Parlement en de Raad wordt vermeld om welke redenen wordt gebruikgemaakt van de spoedprocedure.
2. Het Europees Parlement of de Raad kan overeenkomstig de in artikel [A], lid 6, bedoelde procedure bezwaar maken tegen een gedelegeerde handeling. In dat geval trekt de Commissie de handeling onmiddellijk in na de kennisgeving van het besluit waarbij het Europees Parlement of de Raad bezwaar maakt.
